

Opinieblad van en voor Daensisten

Tijdschrift van het Priester Daensfonds

36e jaargang nr. 1 - JANUARI 2012

verschijnt 5x per jaar

in februari, april, juni, september en november

Toelatingsnummer 3775 - Erkenningsnummer P4A8022

Afgiftekantoor: 9300 Aalst 1

Verantwoordelijke uitgever:

Rob Librecht, Vlierzeledorp 8, 9520 Sint-Lievens-Houtem

België-Belgique

P.B.

9300 Aalst 1

3/5036

Priester Adolf Daens 1839 - 1907

Daens vandaag

75ste
VLAAMS NATIONAAL ZANGFEEST

**WIJ ZULLEN
DOORGAAN!**

zondag 11 maart 2012 - 14.30 u
LOTTO ARENA ANTWERPEN

www.anz.be • 03/237.93.92 - www.teleticket-service.com • 070/345.345

  Vlaams Neutraal Ziekenfonds
www.vnz.be • 0800-179 75

zondag 11 maart 2012

Lotto Arena - Antwerpen

75ste

VLAAMS

NATIONAAL

ZANGFEEST

Frankrijklei 33
2000 Antwerpen

De betere specialist voor
onderhoud, reiniging en
waterbehandeling in de
industrie, scholen, horeca,
brandweer, federale
politie, voedingsindustrie,
garages, landbouw, veeteelt,
gemeente- en stadsbesturen,
sporthallen, fitness-centra,
rustoorden en ziekenhuizen

Stephan Beeckman

Parklaan, 165 - 9300 Aalst
GSM (0476)51 22 82

**Liberaal vakbond
Hedendaagse vakbond**

Kerkhoflaan 14-16
9300 Aalst

Tel.: 053 / 70 20 70

Daens Vandaag

**Tweemaandelijks tijdschrift van het Priester Daensfonds
XXXVI nr. 1, januari 2012**

Beste daensisten en sympathisanten,

2012 is geen onbeschreven blad meer.

De geschenken zijn uitgepakt en de nieuwjaarswensen gul gegeven.

Graag sluit ik mij aan bij de vele wensen.

Dankbaar voor uw trouw aan ons tijdschrift *Daens Vandaag* wens ik uzelf en allen die u nabij zijn een jaar vol geluk, warmte, gezelligheid, vriendschap...

2012 dient zich aan als een jaar waarin flink dient bespaard.

Dit hoeft niet te betekenen dat 2012 het jaar van de armoede wordt.

Het is immers zo dat het begin van een nieuw jaar een uitgelezen moment is om goede voornemens te maken.

En ik ben ervan overtuigd dat goede voornemens tot evenveel daadkracht kunnen aanzetten om de budgettaire crisis te lijf te gaan als de "Europese aanbevelingen "

In 't verlengde van het gedachtegoed van priester Daens zijn goede voornemens "het zorgen voor een solidaire, rechtvaardige en duurzame samenleving.

De rijken mogen wat armer worden en de armen moeten wat rijker worden.

Wie veel heeft kan veel geven.

Saneringen moeten juist de solidariteit versterken.

Een sterke sociale zekerheid is de belangrijkste hefboom voor een rechtvaardige herverdeling."

Wij moeten niet aan Europa, niet aan de ratingbureau's vragen of wij zo mogen denken.

We laten het ons niet gezegd dat idealen nastreven getuigt van naïviteit.

Het kan niet zijn dat in tijden van crisis het debat alleen mag gaan over besparingen en inleveren.

Juist in crisismomenten is het belangrijk anders naar de dingen te kijken en perspectief te houden.

Mijn vurigste wens is dat "solidariteit" het sleutelwoord wordt van het jaar 2012.

Rob Librecht
Voorzitter

WEETJES

De bonussen

“Zoals het nu eenmaal gaat met bonussen, gaat het hogere kader met het leeuwendeel lopen. Dat is vreemd, want je zou er redelijkerwijs mogen van uitgaan dat wie hoger in de organisatie werkt meer verantwoordelijkheid draagt voor wat verkeerd gaat. ...In bepaalde kringen is er gewoon te weinig schaamte? Zolang we blijven hopen dat ze het ooit wel eens zullen begrijpen en dan wat het fatsoen dicteert, kunnen we blijven wachten op verandering.”

(Liesbeth Van Impe in *Het Nieuwsblad* 7/1/2012)

* * *

Mgr. Léonard heeft sympathie voor indignados

Tijdens zijn kerstboodschap hekelde aartsbisschop Léonard de uitwassen van het neoliberalisme en nam hij het op voor de *indignados*, de beweging van vooral jonge mensen die vreedzaam verzet plegen tegen de ontakeling van de westerse welvaartsmaatschappij. De *indignados*, de verontwaardigden, danken hun naam aan de Spaanse jongeren die minder en minder kansen krijgen in het economische circuit en die het voorbij jaar hun verontwaardiging kracht bijzetten met een mars van Spanje naar Brussel.

“Persoonlijk voel ik veel sympathie voor de *verontwaardigden*, die op vele plaatsen in de wereld protesteren tegen de kwalen van het neoliberalisme, dat vandaag de wereld overspoelt”, zei monseigneur Léonard, die ook aandacht vroeg voor “de talrijke slachtoffers van de schrikwekkende financiële crisis die Europa doormaakt”.

* * *

Daenshuis

Het Daenshuis, tot nu gevestigd in de Dr. De Moorstraat in Aalst, verhuist zaterdag 4 februari naar het nieuwe adres op de Sinte-Annalaan 41 bus 3 te Aalst.

* * *

Vrijwilligerswerk

‘Samen inburgeren’ is een nieuw project in Vlaamse steden waarbij een vrijwilliger (inburgeringscoach) gekoppeld wordt aan een inburgeraar om samen gedurende 6 maanden een 12-tal activiteiten te doen. De Stad Aalst neemt deel met o.a. *Steunpunt Welzijn* als partner. Het Wereldhuis wordt het ‘trefpunt’ in dit project.

* * *

Budgetmeterklanten hebben hoger aardgasverbruik

Op vrijdag 9 december pakten verscheidene media uit met cijfers die aantoonde dat budgetmeterklanten een hoger, jaarlijks aardgasverbruik hebben dan reguliere klanten. De gegevens zijn afkomstig van een onderzoek van de Vlaamse Regulator van de Elektriciteits- en Gasmarkt (VREG) en zijn ontleend aan een ruimer rapport

dat later wordt bekend gemaakt. Het verschil zou bovendien niet gering zijn, budgetmeterklanten zouden bijna 15% meer verbruiken dan de referentiegroep. In diezelfde media gissen zowel VREG als bevoegd minister Van den Bossche naar de oorzaken van dit hoger verbruik. De slechtere isolatie van bepaalde woningen stuwt het verbruik omhoog, dat is al zeker één van de oorzaken. Her en der worden ook oplossingen naar voor geschoven: minister Van den Bossche heeft het over de verplichte dakisolatie voor huurwoningen (gepland tegen 2020), André Pictol (voorzitter VREG) vindt zelfs dat actie moet worden ondernomen om “budgetmeterklanten energiebewuster te maken”. Het Vlaams Netwerk vindt dit kort door de bocht.

* * *

Armoede in België

Jaarboek 2012: *Armoede bestrijden via actieve insluiting*. De Staatssecretaris voor Maatschappelijke Integratie en de POD Maatschappelijke Integratie gaven de opdracht aan het Centrum OASes van de universiteit Antwerpen om, in samenwerking met de Universiteit van Bergen, een federaal jaarboek te schrijven over toestanden en het beleid inzake armoede en sociale uitsluiting.

Het is een instrument om de situatie en de maatregelen inzake armoede en sociale uitsluiting te evalueren en te analyseren.

In de uitgave 2012 gaat bijzondere aandacht naar de Europese strategie van actieve insluiting en haar drie pijlers: een toereikend inkomen, inclusieve arbeidsmarkt en de toegang tot kwaliteitsvolle diensten. Bovendien wordt gestart met een analyse van de verschillen tussen de gewesten op het vlak van methodologie en beleid.

www.mi-is.be

* * *

Vlaamse armoedemonitor

Ter ondersteuning van het Vlaamse armoedebeleid heeft de Studiedienst van de Vlaamse Regering een monitor ontwikkeld die de armoedesituatie en -evolutie in Vlaanderen (Vlaams Gewest) in kaart brengt. De armoedesituatie in Vlaanderen wordt daarin vooreerst op zichzelf bekeken (d.w.z. los van de situatie in de andere Belgische regio's). Zo wordt er bijvoorbeeld door het gebruik van een eigen Vlaamseregionale armoededrempel (i.p.v. een nationale armoededrempel) voor gezorgd dat de Vlaamse armoedecijfers niet vertekend worden door de lagere inkomens in de andere gewesten. Daarnaast wordt rekening gehouden met de multidimensionaliteit van de armoedeproblematiek. Armoede omvat dus niet enkel een financiële component, maar heeft tegelijk betrekking op achterstelling op vlak van tewerkstelling, onderwijs, gezondheid, huisvesting en culturele en maatschappelijke participatie. Ten slotte wordt waar mogelijk vergeleken met de armoedesituatie in de andere EU-landen of regio's.

<http://www4.vlaanderen.be/dar/svr/monitoring/pages/2010-04-vlaamse-armoedemonitor.aspx>

DE ALTIJD BROZE DEMOCRATIE

aflevering 1

DEMOCRATIE MAAKT GELUKKIGER

U leest niet democratie maakt gelukkig. Democratie heeft als doorlopend proces niets definitiefs in zich. Gelukkiger dus. En las ik daar niet in de krant, uitgerekend de dag voor kerstavond, dat maar 1 Belg op 5 zich gelukkig voelt. 18 procent om precies te zijn. Zo becijferde het de universiteit van Cambridge. Té weinig, stelt professor Mark Elchardus (VUB), die recent een groot onderzoek leidde naar ons geluksgevoel. Dat we – helaas niet iedereen – ons omringd weten door een goede gezondheidszorg, sociale zekerheid en voor een goed deel onder ons ook behoorlijke lonen, is blijkbaar onvoldoende om zich gelukkig te weten. Waarom prijkt dit land slechts op de twaalfde plaats van de Europese geluksindex? Het door de financiële crisis veel zwaarder getroffen Spanje volgt op slechts één plaatsje lager. Er spelen duidelijk andere factoren dan geld.

De Europese geluksindex wordt met ruime voorsprong (41 procent) geleid door de Denen, gevolgd door de Zwitsers (31 procent). Denen zijn gelukkiger omdat ze beseffen hoe goed ze het hebben, omdat ze een groot vertrouwen in elkaar en in hun instellingen hebben en omdat Denemarken een strikt gelijkheidsbeleid voert. Gelijke behande-

van onze federale, over Vlaamse en provinciale instellingen tot het gemeentelijk niveau toe, ons een opstoot van welgenoegen bezorgen.

In diezelfde kerstweek gaf journalist Dirk Draulans in *Knack* mee dat volgens solide wetenschappelijke studies slechts 12 procent van de mensen

Tant qu'un homme pourra mourir de faim à la porte d'un palais où tout regorge, il n'y aura rien de stable dans les institutions humaines.

Eugène Vardin, lid van de Parijse Commune

Zolang er één mens, voor een van overvloed uitpuilende paleispoort, de hongerdood sterft, zal het de samenleving aan rust en stabiliteit ontberen.

ling van mannen en vrouwen, van armen en rijken... is er een maatschappelijk gedragen credo. En vormen nu net geloof in de positieve kracht van de burger en de natie (identiteit), transparantie van de instellingen én de dagdagelijkse werking van de maatschappij, en een fundamenteel respect voor elk individu de hoekstenen van de democratie, die hoe tastbaarder en zichtbaarder ze is, naar meer doet smaken. Meer staat synoniem voor gelukkiger. Mensen hebben recht op sociaal contact, welbehagen, integriteit van lichaam en eigen leven. Democratie blijft, in het verlengde van de Verlichting, het geloof in de genialiteit van de emancipatie van de mensheid, gekoppeld aan de kracht om voor zichzelf op te komen.

Maar hoed u voor overdreven optimisme, als zou alleen het sleutelen aan een efficiëntere werking

‘inherent goed en geëngageerd’ is. De rest is vooral met zichzelf bezig, zelfs in de context van zovele acties voor het goede doel. Weinigen zijn gedreven door de onweerstaanbare drang tot goed zijn. Egoïsme, macht uitoefenen over anderen – niet meteen democratische reflexen – staan haaks op

Schandaal!!!

Kiezers ! Kristenen !

Nu is de maat vol !

vertrouwen in elkaar en het gelijkheidsbeginsel. Een levenlange bijscholing in democratisch burgerschap in het gezin, op school, in het bedrijfsleven, in sociale en publieke contacten dringt zich op.

De hele mensengeschiedenis door is geijkt door opstanden tegen machtshebbers die zich op goden, God en vooral op hun eigen superieure zelfbeeld berie(oe)pen. Een opsomming van de Perzische Darius, al over Romeinse keizers, feodale adel, kapitalistische industriëlen, fascisme, verstikkend communistisch staatsnationalisme, monarchieën die een vinger in de politieke pap houden en de hendaagse Mugabe's en andere Loekasjenko's toe, hoeft niet eens om de altijd verantwoorde drang naar vrijheid en gelijkheid aan te wijzen. Drukker Eugène Vardin, lid van de Parijse Commune (1871) geeft met zijn „*Tant qu'un homme pourra mourir de faim à la porte d'un palais où tout regorge, il n'y aura rien de stable dans les institutions humaines*” meteen weer waar het in de democratie om gaat: rechtvaardigheid en gelijkheid. De eerste twee toetsstenen. Het discours van Adolf en Pieter Daens was geheel en al hierop gebaseerd.

Aan deze in 'Daens Vandaag' opstartende artikelreeks over de *core-business* (democratie) van het daensisme, ging een reflexiejaar vooraf. Het

trof me hard tijdens de allereerste bespreking op de redactieraad dat een achtbaar redactielid zeer affirmatief poneerde: „Democratie bestaat simpelweg niet, kijk om je heen”. Prompt volgden vele pogingen die boude bewering te ontcrachten. Zelfs een augustus-bezinningsdag in Gijzegem later, bleef het aantal vraagtekens over de transparante en rechtvaardige werking van onze democratische instellingen aangroeien. De leden van de raad van bestuur van het Priester Daensfonds uitten met een praktische denkoefening tijdens de voornoemde bezinningsdag hun bezorgdheid over aanzwellende obstakels voor meer en betere democratie, die als eerder voorgehouden moet staan voor een gelukkiger samenleving. Wees gerust, alle bedenkingen en opmerkingen ten spijt, wezen de bezinnende-deelnemers de democratie aan als een universeel goed.

Denkoefening

Het zit nog niet eens helemaal snor (o.a. loondiscriminatie) met de vrouwenrechten in eigen land en toch bombarderen we Libië om er verkiezings spelregels op te leggen. Of was dat een drogreden om energietoelevering veilig te stellen? De inspraakgolven van begin jaren tachtig zijn verزند in decreten. Foefelen wordt als uitiem bewijs van schranderheid geprezen, burgerzin als bezigheids therapie aangewezen. Democratie staat steeds meer in oppositie met geo-politiek en globalisatie.

De roep naar onafhankelijke journalistiek klinkt steeds nadrukkelijker. Loopt de zo bevochten democratisering van het onderwijs vast? Begrippen worden uitgehold. Wat zich als een hervorming aandient, leidt naar een afbouw. Is het nog democratisch rechtvaardigheid op te leggen? Cumuls, nepotisme, kiesdrempels, cordon sanitaire, de afwezigheid van grote politieke debatten hollen de partijen en het politieke bedrijf uit. De Kerk als instelling heeft nood aan een tweede Luther. Het inpassen van een dogma-religie met vermenging tussen Kerk en staat (Te Deum) in een democratisch samenlevingsmodel is niet evident. Als solidariteit ontbreekt, is democratie ver zoek: solidariteit tussen generaties; man en vrouw; gelovigen, agnosten en vrijzinningen; autochtonen en allochtonen; de sociale zekerheid verder uitbouwen en verfijnen. Stemplicht contra vrije kiesgang. De alomtegenwoordigheid van pressie- en belangengroepen leidt naar neocorporatisme. Neemt directe democratie niet té veel tijd in beslag en wie is dan scheidsrechter? Met Vlaanderen meer democratie dan met België? Wanneer Vlaanderen afrekent met de Belgische staat kan dit enkel in de grootste solidariteit met de zwakken... aan beide zijden van de taalgrens. Of het samengaan van recht (zelfbeschikking) en plicht (solidariteit) als humane Vlaamse natie.

Wanneer antwoorden uitblijven en geen voorstellen geformuleerd worden, kwijnt de democratie weg. In zoverre ben ik het eens met ons voornoemd achtbaar redactielid. Maar te zijner verdediging citeer ik de laatste zin uit 'Pleidooi voor een eerlijke politiek' (2010) van VRT- en Wetsstraat-journalist Ivan De Vadder: „Het is tijd om aan de alarmbel te trekken.” Die zin volgt op de open vraag of we ons zorgen dienen te maken over ons democratisch systeem. Yvan De Vadder concludeert dit na een uitgebreid relaas over zovele ergernissen als daar zijn, schijnkandidaten, de opvolgerscultuur, witte konijnen, excessieve wedden voor de mandatarissen, partijtucht..., maar ook het gebrek aan geloofwaardigheid en het groeiend gevoel van onbehagen. Slechts een fractie van onze landgenoten heeft nog vertrouwen in politici.

De artikelenreeks over democratie wil vooral antwoorden aanreiken. Niet hét antwoord, niet dé enige zaligmakende waarheid omtrent democratie, maar stappen in het democratiseringsproces die maken dat we steeds meer opstaan dan vallen. Democratie als nooit aflatende opdracht om zonder onderscheid iedereen gelukkiger te maken.

Daens Vandaag publiceert, in de loop van 2012-2013, negen interview-bijdragen over democratie en de individuele burgers, de ethiek, de partij- en gemeentepolitiek, directe democratie, media, religie, globalisering, solidariteit en rechtvaardigheid en democratie in Vlaanderen.

Ahasverus

Als Ahasverus moeten we zwerven zonder de opdracht én de toetsstenen uit het oog te verliezen, want bestendig wordt een rad voor ogen gehouden. Valse profeten verkondigen te gretig dat democratie tegen zichzelf dient te worden beschermd. Of wat anders was het schofferen van de Grieken door de Europese regeringsleiders, toen hun het door George Papandreou voorgehouden referendum ontzegd werd. De legitieme regeringen van Griekenland en Spanje werden door Europa tot ontslag gedwongen om plaats te ruimen voor technocraten. De EU liet toen alle maskers vallen en sabelde alle opstoten van soevereiniteit neer. Het hele Europese project in zijn huidige doen en laten, roept steeds meer twijfels op. De neoliberale integratiedrift vergt een hoge democratische kostprijs. Europese integratie kan en mag, maar dan van onderuit. De EU moet haar huiswerk herbeginnen, deze keer zonder een enkel op economie gericht cyclopendoog.

In een interview in *Knack* van 21 december jl. poneert de voorzitter van de Europese Raad, Herman Van Rompuy, dat hierdoor de democratie er op vooruitgegaan is. Zo worden de parlementsleden meer geresponsabiliseerd. Vreemde redenering, want wie bezorgt parlementsleden hun legitimiteit?

Diezelfde vraag stelde zich overigens toen midden vorig jaar de federale regeringsvorming bewust lamgelegd werd en tegelijkertijd elke roep om verkiezingen als erger dan de pest werd aangewezen. Verkiezingen afwijzen en het eerdere verdict van de kiezer negeren... op z'n zachtst gezegd, een democratisch deficit. Meer nog, om te voorkomen dat opnieuw referenda in Europa worden gehouden – het Franse en Nederlandse njet zorgt bij de aanhang van 'Merkozy' nog altijd voor zure oprispingen -, werd aan artikel 136 van het Verdrag van Europese Unie toegevoegd dat de landen van de euro-zone een stabiliteitsmechanisme installeren. Lees dus, geen referenda die de plannen van Europese conclaven kunnen dwarsen.

Met Daens als referentiekader zijn we als Ahasverus op zoek naar meer transparantie in de besluitvorming, kijken we uit naar gelijkheid, willen we duidelijke sporen zien van kwalitatief groeiende participatie en de daaruit voortvloeiende decentralisatie.

Sociale zekerheid

Een slinkende kloof tussen arm en rijk is een belangrijke, zoniet dé belangrijkste toetssteen. Daensisten verbonden niet toevallig hun strijd voor sociale rechtvaardigheid met eisen voor democratisering.

De sociale zekerheid anorexia toewensen, schaadt niet alleen onze geluksindex, maar gooit zand in het mechanisme van het democratiseringsproces. Zonder sociale zekerheid tuimelt 38 procent van de Vlamingen onder de armoedegrens. Op deze bodem gedijt geen gelijkheid, noch rechtvaardigheid.

Toetsstenen: gelijkheidsbeginsel in alle geledingen van de maatschappij, transparantie in besluitvorming en uitvoering, sociale rechtvaardigheid, solidariteit, soevereiniteit en complexloze identiteit

In zijn boek 'Onze Sociale Zekerheid', stelt prof. Danny Pieters, ex-senaatsvoorzitter, onomwonden: „De sociale zekerheid moet en kan zorgen voor een gezonde samenleving waar eenieder niet alleen gedreven wordt door de eigen zelfontplooiing, maar ook ruimte wil scheppen voor de ander... De geschiedenis leert ons, dat de sociale zekerheid afwijzen betekent: slavernij ten dienste van de herenklasse, onmenselijking van de betrokkenen en uiteindelijk desintegratie van de samenleving... Het louter beoordelen van de sociale zekerheidsvraagstukken vanuit het perspectief van het individu, is een weg die leidt tot uitholling van de sociale zekerheid zelf.”

Sociale zekerheid als toetssteen voor het democratisch gehalte van de staat.

Soevereiniteit en identiteit

Biedt volkssoevereiniteit (nog) voldoende weerwerk tegen het verzielte globalisme? Neen dus. In een rechtvaardige samenleving zou een volk slechts dienen te gehoorzamen aan de wetten die het zelf maakt of waarmee het zich vereenzelvt (Universele Verklaring van de Rechten van de Mens). Opvallend toch hoe we spontaan denken aan de machtsuitoefening binnen een nationale staat wanneer we het over een democratisch stel-

sel hebben. Neen, we denken niet meteen aan de Europese Unie, beslist niet aan de Nato, evenmin aan de veto's die de Verenigde Naties vleugellam maken.

We leven in lokale entiteiten. We willen die volgens eigen inzichten én tolerantie organiseren, zodat iedereen kansen geboden wordt om zich te ontplooien. Vrij en open overleg is de boodschap. Dat heet 'een politiek proces' van vooruitgang, maar de toepassing in de praktijk van vrijheid en gelijkheid durven daarbij te botsen. De lokale democratie is zonder twijfel de belangrijkste. Maar de volkssoevereiniteit uit zich uiteraard ook op het niveau van de natie. Tot welke natie bekennen we ons? Het streven naar Vlaamse autonomie was altijd al en blijft evenzeer een democratiseringsproces. Tegenstanders getuigen op z'n minst van een tunnelzicht op democratie.

Van feudalisme tot de zogenaamde volksdemocratieën werden mensen fijngemalen. Hun iden-

titeit werd hun ontnomen. Kosmopolieten en zij die opgelegd Europees burgerschap voorstaan, maken het op alle fronten actieve identiteitsdebat verdacht. Luc Devoldere, hoofdredacteur van Ons Erfdeel, houdt in zijn pro-identiteit pleidooi een treffende vergelijking voor. Identiteit heeft met een plek (wijk, dorp, regio) te maken. Daar staat onze identiteitsboom. Geworteld in een 'plek', terwijl de kruin, zover die maar reiken kan, het doel van de boom is. Zijn wortels zijn geen gevangenis, maar maken de ontwikkeling van de kruin mogelijk. Kortom, je bent altijd van ergens en de bestemming is belangrijker dan de afkomst. Een boom kan verplant worden, maar steeds heeft hij een plek, een territorium. Territoria bestaan bij de genade van grenzen. En alleen als je het lokale omarmt, kun je grenzen overschrijden en komen tot eenheid in de verscheidenheid. Zonder dat erkennen en respecteren van eenieders identiteit, geen democratisch samengaan in federale, Europese en wereldorganisaties.

Democratie is meer dan om de vier jaar een bolletje rood maken of de stemcomputer hanteren. Een terechte stellingname van het door de media opgevijseld en vertroeteld G1000-evenement op 11 november jl. Of iets terechtkomt van de andere stelling van G1000, constructieve ideeën aanrei-

ken om het democratisch stelsel te hervormen, is twijfelachtig. Meer nog dan de softe G1000 gaven *indignados* en het protest van de 99 procent (Occupy Wall Street) de woede én de bezorgdheid van de gewone man weer over de cascade van het dubieuze falen van de markt dat een financiële crisis veroorzaakte, gevolgd door een sociale crisis die zich voortplant in een crisis van de democratie. De genomen grote risico's waren allermist het gevolg van democratische beslissingen. Meer dan één weekend hadden overheden niet nodig om hun landen in diepe schuld te steken. Schulden die nu, stuk voor stuk op hun inwoners verhaald worden. Indignados en Occupy staken de vinger in de wonde: voor welke waarden staan onze zogeheten democratische instellingen nog? Dat de politie op hen werd losgelaten is een smet op democratische overheden. Speculanten en bankenyuppies waren een nuttiger politie-doelwit geweest.

Het getuigt van een hoge democratische reflex vragen te stellen bij de manier waarop de demo-

cratie werkt. Uw overwegingen en bij de komende interviews mee te nemen vragen, blijven welkom. We willen u immers in de volgende negen afleveringen van *De altijd broze democratie* noch vragen, noch proeven van antwoorden onthouden.

Johan Velghe

p.s. U bent dagenlang zoet met de lectuur van blogs, websteaks, ontelbare bijdragen... Eenmaal 'democratie' gegoogled vertoeft u in het gezelschap van vele dwarsliggers die de democratische waarden steeds opnieuw scherp stellen. Van Daens leerden we dat dwarsliggen een verheven deugd is.

* *Ahasverus: De Wandelende Jood. Volgens apocriefe verhalen zou Ashasverus geweigerd hebben aan Jezus op weg naar Golgotha om even in zijn huis te rusten. Daarom zwerft hij nu tot het einde der dagen rusteloos over de wereld. Figuurlijk: de altijd zoekende mens.*

De altijd broze democratie

In de komende nummers stelt Daens Vandaag in de artikelreeks 'De altijd broze democratie' vragen bij de manier waarop de democratie werkt, bekijken we de democratie uitgebreid vanuit verschillende invalshoeken:

- de individuele burger
- de burgers
- de (partij)politiek
- de directe democratie en media
- religie
- de globalisering
- solidariteit en rechtvaardigheid
- Vlaanderen
- de opvoeding, de toekomst

In de volgende negen afleveringen gaan we noch vragen, noch antwoorden uit de weg. Ook uw reactie(s) als lezer mag u ons zeker niet onthouden!

OPINIE

DE SIJSJESLIJMER EN DE GAVE GODS

Vrolijkheid roept de 541 dagen-saga allerm minst op. Wat valt er van het voorbijje anderhalf jaar aan positiefs te onthouden? Geen gevleugeld woord, geen stoere taal noch beloften die zo snel als ze uitgesproken alweer gebroken werden, loont de moeite om geheugenwaarts te downloaden. Of toch, één enkel zinnetje dat met ondertiteling daags voor de eedaflegging van de federale regering op ons tv-scherm defileerde. Woorden van de echtgenote van een verre neef van Elio Di Rupo. Aarzelend maar hoopvol uitgesproken aan het eind van een interview met een Eén-reportageteam dat San Valentino opzocht, het bergdorpje in de Abruzzes vanwaar de Di Rupo's tijdens de kolenslag-jaren naar de Borinage emigreerden.

„Dat hij de zwaksten niet vergeet.” Amper zes woorden, maar met een inhoud en dwingende boodschap sterker dan het hele regeerakkoord. Een universele boodschap, een daensistische boodschap.

We gaan het niet hebben over de Belgische staatspartijen die een regering vormen zonder meerderheid aan Vlaamse zijde.

Evenmin over CD&V-mannenclub. Noch over de gestage francofone inname van de Vlaamse Rand en via de Metropolitane Gemeenschap geheel Vlaams-Brabant, waarmee Franstalig Bel-

gië terreinwinst wil boeken bij een eventuele splitting van het land. Een amputatie van Vlaanderens rijkste gebied. Ook niet over de uitbouw van het Brussels Gewest, noch over het totaal mislukken van de Copernicaanse omwenteling. Het Vlinderakkoord voorziet niet eens in homogene bevoegdheidspakketten, laat staan dat de regio's voluit een eigen beleid voeren. Daarom is Di Rupo I niet 'onze' regering, maar is ze enkel een federale-stiefmoederregering. Een regering die Assepoester opzadelt met scheefgetrokken besparingen en stiefmoeder ongemoeid laat: ministers leveren op hun loon een habbekrats in van amper vijf procent, parlementairen helemaal niets. Terwijl precies zij na korte carrières buiten alle proporties staande pensioenen opstrijken.

En neen, ook over de onkunde van de premier om een vlotte babbel op te zetten in Vondels taal, willen we het niet hebben. De vraag stellen of het oorbaar is dat een eerste-minister slechts één van de drie landstalen machtig is, zegt meer dan alle daarop verzinbare antwoorden.

Peilingen geven aan dat Di Rupo weinig vertrouwen geniet benoorden de taalgrens. Hoe zou dat komen? Misschien kan hij vertrouwen winnen door eerlijk en recht voor de raap te stellen dat het hem aan een talenknobbel

ontbreekt, maar dat hij in ruil voor zijn discours in het Frans er stevig zal op toezien dat de taalwetten, ook in Brussel, toegepast én taalgrenzen gerespecteerd worden. Di Rupo belooft aan zijn Nederlands te werken. Beter laat dan nooit. Hij belooft Vlaanderen beter te leren kennen, ook het verenigingsleven. Hij is welkom op de Daensdag 2012, om na zeven maanden regeringswerk ons een toekomstperspectief te bieden op meer rechtvaardigheid en op de rechtmatige Vlaamse aanspraken op natievorming.

Lappendeken

900 dagen heeft de regering voor zich. Als de cascade van banken-, euro- en vertrouwenscrisisen er niet anders over beslist. Zo vanzelfsprekend is het niet dat het patchwork aan compromissen vlotjes in grondwetherziening en andere wetteksten wordt gegoten. Daarenboven creëerde Elio Di Rupo de perceptie een koppige belegeraar te zijn. Hij bewoog niet en rookte zijn gesprekspartners uit. Of hij deze logge werkmethode zal hanteren telkens er een moeilijk of communautair dossier aan de orde is, vernemen we snel.

Toegegeven, hij toonde zich het voorbijje anderhalf jaar een meester-sijsjeslijmer. Een sijs is een zangvogel van de vinkenfamilie. Vroeger werden deze vogeltjes gevangen met een met lijn ingesmeerde stok. De vogels die erop gingen zitten konden niet meer wegvliegen. De drie Vlaams-Belgische partijen mochten het ervaren. De ratingverlaging door Standard & Poor's deden hen nog meer aan de lijnstok plakken. De grote van Dale geeft nog mee dat een sijsjeslijmer eigenlijk een treuzelaar is. Di Rupo bewees dat hij een compromis kan maken, maar kan hij ook tot snellere beslissingen komen? En is het niet gemakkelijker om een lappendeken van halfslachtige maatregelen uit te spreiden, dan om op een koerswijziging af te stevenen, gericht op herverdeling, versterken van de sociale zekerheid, een prioritaire armoedebestrijding en een maatschappelijk toekomstproject?

Lijmer en sijsjes hanteren, sinds zij aan elkaar vastzitten, een merkwaardig woordgebruik. Pikken we er *hervormen* en *hervorming* uit. Slag om slinger wordt het ons ingedramd dat we bezwangerd worden met een communautair rustgevend staatshervorming, een zuivere BHV-splitting en dat we stevig en bovenal gedwongen de riem dienen aan te halen. *Hervorming* zou dit alles zijn. Maar van Dale stipuleert dat *hervorming* staat voor veranderen én verbetering. En laat nu net al die onderhandelde akkoorden niet bol staan van

doortastende veranderingen waar wij vrolijk van verbeteren.

Sommige ziekten waren vroeger zo gevreesd dat men het niet voldoende vond ze met een verzachtende term aan te duiden, maar zelfs zo ver ging ze voor te stellen als een zegen. Zo werd de pest aangeduid als *de gave Gods*, kortweg *de gave*. Een omkering waarbij men een ziekte uit angst voorstelt als iets moois. Eufemisme in het kwadraat. Moeten we niet vrezen dat vele voorstellen uit de regeringsverklaring niet meer dan eufemismen zijn?

We moeten besparen en meer belastingen betalen en hierbij rollen steeds de neoliberale Europese dogma's uit de mond, ook door – God betere het! – de grootste Vlaamse partij, terwijl het iedereen duidelijk is dat de potverteerders van twee opeenvolgende paarse regeringen en de tweemaal op rij mismeeesterde aanpak van de bankencrisissen, met de Arco-waarborg als toetje bovenop, ons met de schuldenberg opzadelden. In ware *gave Gods*-stijl betekent deze hervorming niet meer of minder dat de werknemer een machine wordt die langer dan afgeschreven moet draaien, de bedrijfswinsten hoog moet houden en de staatskas (nog meer) moet spekken. Maar ieder redelijk mens vergeet ondertussen niet dat we nog voor we die 'hervorming' ondergaan al met lage pensioenen, lage werkloosheidsuitkeringen en een onleefbaar leefloon opgezadeld zitten. De kunst- en vliegwerk Van Quickenborne-pensioenwet gewaagt niet van het noodzakelijk drastisch optrekken van de onleefbare, laagste pensioenen.

Aapjeseconomie

„Pas als een ongelijke verdeling van rijkdom niet meer begripbaar is, worden we er gevoelig voor”, stelt UG-professor Frederik Anseel (organisatiepsychologie). „Wanneer mensen rijk worden door hard werk, hoor je weinigen klagen. Maar bij een ongelijke verdeling, als de winnaars in het systeem zonder reden beloond worden, voelen we de ongelijkheid aan, trekken het systeem in twijfel, stoppen we met werken en komen we op straat om te betogen.” In een in Job@t gepubliceerd interview houdt de professor voor dat het protest tegen ongelijk niet alleen een menselijke, maar zelfs een instinctief dierlijke reactie is. Dit werd wetenschappelijk bewezen door kapucijnaapjes te belonen met een stukje komkommer telkens als zij een steentje aanbrachten. Zo ontstond snel een goed draaiende aapjeseconomie. Hongerige aapjes werkten dag en nacht om steentjes te verzamelen.

Wie harder werkte, kreeg meer stukjes komkommer. Zo liep het goed.

Tot de onderzoekers sommige aapjes een druifje gaven in ruil voor een steentje, en het wil dat aapjes druifjes lekkerder vinden dan komkommer. Toen de aapjes die nog steeds beloond werden met komkommer de stuitende onrechtvaardigheid in het oog kregen, gingen ze in staking. Gedaan met steentjes verzamelen en volop sociale onrust. De komkommer-aapjes aanvaardden niet dat ongelijkheid gebaseerd is op onrechtvaardigheid.

Het door de zes regeringspartijen genegocieerde

scrupuleus aan hun winsten veilig te stellen en de hun in de toekomst aangerekende kosten simpelweg op de klanten te verhalen. De graaicultuur is en blijft springlevend. Zo ook de notionele intrestaftrek, dé fiscale gunstmaatregel bij uitstek voor (grote) bedrijven. Daar staat tegenover dat een kwart van de voorgehouden besparingen op de kap van de sociale zekerheid gebeurt. Werklozen en oudere werknemers worden op stang gejaagd, terwijl de plannen voor jobcreatie minimalistisch zijn.

Besparen is nog zo'n *gave Gods*-woord. De 15 of 3 procent eco-korting op energiezuinige wagens sneuvelt. Idem dito voor de fiscale aftrekpost voor dubbele beglazing. Dit zijn serieuze strepen door de rekening van de milieubewuste, zuinige burger. Deze blinde besparing stimuleert bovendien alerminst de economie. Wat als een besparing wordt voorgehouden is bijzonder kortzichtig en een regelrechte verliespost.

Er mag dan al een staatssecretaris voor fraudebestrijding de eed hebben afgelegd, toch gaat het om oogverblindende. Al naar gelang de bron is dit land ieder jaar zwanger van 40 tot 20 miljard sociale en fiscale fraude. Toch gaat de staatssecretaris voor 2012 maar op zoek naar 720 miljoen euro. Mag het wat meer zijn?, horen we zelfs bij de slager. Even terzijde. Moeten wij met z'n allen geen as op onze hoofden strooien? Op de zo vaak gestelde vraag: moet het met een *factuurke* zijn?, vergeten we prompt alle ethiek en betalen in het zwart. Geen sprake van enig schuldgevoel over deze oplichterij, integendeel. Een mentaliteitswijziging dringt zich op. Met z'n allen naar een cursus inburgering.

Wat te denken van de discussie die de Open VLD-voorzitter prompt na het ondertekenen van het begrotingsakkoord opende over de index? Worden we al voorbereid op het overslaan van een indexsprong?

Di Rupo I vormt duidelijk geen ploeg van winnaars. In geen enkele zin. In zijn eerste toespraak richtte Elio Di Rupo zich ondermeer tot diegenen die willen genieten van hun pensioen. Maar karig en genieten zijn twee begrippen die niet *matchen*.

akkoord accentueert de ongelijkheid en bestrijdt onvoldoende de onrechtvaardigheid. Het akkoord grijpt niet – en in een aantal gevallen (bankentaks, bedrijfsvoertuigen, fraudebestrijding...) onvoldoende – in de dolle spiraal van het maximaliseren van de winst door bedrijven. De duizend Belgische vennootschappen met de hoogste winsten werden in 2010 belast tegen een gemiddeld tarief van 5,73 procent. Een honderdtal (de grootste bedrijven) slaagt er zelfs in geen of nauwelijks belasting te betalen. De bankensector kondigde daags na de eedaflegging van de nieuwe regering doodleuk en

We raden Di Rupo aan met grote regelmaat naar de wijze woorden te luisteren van de echtgenote van zijn verre neef in San Valentino. Zo kan hij misschien zijn op 7 december jongstleden uitgesproken belofte nakomen. „De staat laat niemand vallen”, zo klonk het in zijn eerste toespraak als premier. Genoteerd en meteen al van bij de eerste regeringsmaatregelen vastgesteld dat er een kloof gaapt tussen woord en daad. Ook genoteerd dat

Di Rupo zijn regeringsleden opriep om al wat naar Vlaamse natievorming neigt een hak te zetten. Uitlokking die ongetwijfeld niet zonder antwoord zal blijven.

Vrijdag 30 december 2011
Johan Velghe

Verantwoordelijke uitgever: Rob Librecht, Vlierzeledorp 8, 9520 Sint-Lievens-Houtem, ☎ 053 / 62 57 74, e-post: rob.librecht@telenet.be

Hoofdredactie: Johan Velghe, Stasegemsestraat, 112A/1, 8500 Kortrijk,, ☎ 056 / 25 71 82, e-post: johan.velghe@skynet.be

Opmaak: Erik D'Hondt, Wilgstraat 35, 9320 Erembodegem, ☎ 053 / 77 44 97, e-post: eriko@telenet.be

Kaftontwerp en foto's: Hugo Van de Voorde, ☎ 053 / 77 74 03, e-post: hugovandevoorde@skynet.be

Kernredactie: Stephan Beeckman, Willy De Turck, Erik D'Hondt, Herman Gevaert, Wilfried Lissens, Hendrik Strijpens, Frans Van Campenhout, Hugo Van de Voorde en Johan Velghe.

Socioculturele vereniging PRIESTER DAENSFONDS vzw

Aangesloten bij het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen (OVV) en de Aalsterse Cultuurraad.

Maatschappelijke zetel: Stadhuis, Grote Markt 3, 9300 Aalst

Correspondentie-adres: Vlierzeledorp 8, 9520 Sint-Lievens-Houtem, e-post: info@daens.org, webstek: www.daens.org

Raad van Bestuur en Algemene Vergadering: Stephan Beeckman, Wouter Danckaert, Peter Dauwe, Wouter De Bruyne, Lieve De Geyter, Lutgarde De Ridder, Willy De Turck (ondervoorzitter), Vicky De Wolf, Erik D'Hondt (penningmeester), Luc D'Hondt, Luc Geeroms (archivaris), Herman Gevaert, Rob Librecht (voorzitter), Jozef Liebaut, Wilfried Lissens, Jan Olsen, Herman Slagmulder, Hendrik Strijpens, Roel Temmerman, Koen Van Acker, Frans Van Campenhout, Karel Van den Bossche, Hugo Van de Voorde (secretaris), Joost Vandommele, Emiel Van Schuylenbergh en Johan Velghe.

Lidmaatschap (rekeningnummer: IBAN: BE40 7370 2745 3063; BIC: KREDBEBB)

Jaarlijkse bijdrage: 15 € - Ereleden: 25 € - Beschermende leden: 50 € - Scholieren en studenten: 7,50 €

GROTEN STELEN 'T MEEST

Het is een bijzonder flauwe troost te weten dat het een eeuwenoud verhaal is dat enkelingen zich op de rug van velen verrijken. De machtigen der aarde, enkele uitzonderingen niet te na gesproken, bezondigden er zich aan om paleizen te bouwen en (huur)legers te financieren. Andere tijden, andere vormen van hebzucht. 'Vrij en welvarend' hield Daens voor, zodat niemand 'slaaf noch bedelaar' dient te zijn. Welvaart voor iedereen. De graaicultuur staat daar diametraal tegenover. Zonder onderscheid van persoon keert het Priester Daensfonds zich tegen elk excessief winstbejag.

grote stelen, kleine stelen
groten stelen 't meest

PENSIOEN EU-AMBTENAREN

Vorig jaar werden 40 Europese ambtenaren vervroegd gepensioneerd vanaf 50 jaar en met een pensioen van 9.000 euro (bruto) per maand.

Om de eenvoudige reden: er moesten ambtenaren uit de nieuwe lidstaten van de Europese Unie (Polen, Malta, Estland) aan de slag geholpen worden, daarom geeft de EU aan functionarissen uit de oude lidstaten (België, Duitsland, Frankrijk) dus een gouden handdruk.

Waarom.....en wie betaalt dit allemaal?

En jongeren moeten steeds langer werken voor een bedenkelijk pensioentje.

Dan vragen men zich af, hoe zou het toch komen dat de kloof tussen burger en politiek zo groot wordt?

NIEUW LID IN RAAD VAN BESTUUR VAN DEXIA

Patrick Janssens wordt lid van de Raad van Bestuur van Dexia. De bezoldiging voor een lid van de Raad van Bestuur bedraagt jaarlijks een brutobedrag van 20.000 euro, aangevuld met een presentiegeld van 2.000 euro per vergadering. Mooi meegenomen toch?

O ja, voor dat ik het vergeet. Het Dexia-mandaat van Janssens is eigenlijk zijn job niet. Janssens is Vlaams volksvertegenwoordiger en krijgt daarvoor bruto 74.923 euro per jaar (plus een forfaitaire onkostenvergoeding van bruto 20.978 euro). Hij combineert deze twee 'jobkes' met het burgemeesterschap van Antwerpen, waarvoor hij bruto 50.899 euro krijgt. Dus in totaal verdient deze socialist (van en voor 'het volk') met zijn drie jobkes bruto 184.800 euro. Omgerekend in oud Belgisch geld is dat: 7.452.984 BEF op jaarbasis of dus 621.082 BEF per maand.

En hij is niet de enige! Die kerels, met hun tien verschillende jobs waar ze blijkbaar toch niet moe van worden , vragen aan de gewone man om in te leveren, solidair te zijn, flexibel te zijn op de werkvloer, en bovendien voor hen te stemmen!

DE KAMPIOEN IN HET BIJVERDIENEN

Jean-Luc Dehaene verzilvert ongemerkt een bierbonus van ruim 3 miljoen euro.

Terwijl veel mensen zich afvragen of ze in 2012 nog zullen werken, is het voor Jean-Luc Dehaene één groot feest. Hij strijkt in 2012 een bonus van 3,3 miljoen euro op dankzij AB InBev. De ex-voorzitter van Dexia hoeft dit bovendien niet te melden aan de overheid.

We hebben al eerder aandacht besteed aan de dik belegde boterham van Dehaene toen hij ervoor koos om zijn Dexia-vergoeding van 70.000 euro voor 2011 af te staan. Daarom zal hij deze bierbonus wellicht hard nodig hebben. De man was namelijk niet alleen voorzitter van Dexia maar ook bestuurslid voor AB InBev. Je weet wel, die bierbrouwer die onlangs de bierprijzen verhoogde omwille van loonkosten.

Zou de grote jackpot van Dehaene er wat mee te maken hebben? Het is in elk geval al langer bekend dat AB InBev bijzonder genereus is met aandelenopties aan zijn bestuurders. De ex-bestuurder van Dexia kreeg al in 2004 een pakketje aandelen van de brouwer maar deze heeft hij niet verzilverd omdat

hij volgens de wet die winst moest melden aan de overheid.

Die meldingsplicht is niet geliefd bij grootverdieners zoals Dehaene. Het zit zo: je moet als bestuurder van een bedrijf altijd de winst van je aandelenpakketjes melden aan de overheid. Als bedrijfsleider heb je namelijk veel kennis van het bedrijf en het is niet onmogelijk dat je wel eens kan frauderen. Pas één jaar nadat een bestuurder stopt hoeft hij niet meer zijn winst te melden.

Omdat Dehaene op 26 april 2011 is gestopt als bestuurder van AB InBev mag hij in april van volgend jaar zijn winst ophalen. Op basis van de slotkoers van AB InBev van vandaag schatten we dat zijn pakketje aandelen iets over 800.000 waard is. Maar dat is niet alles. Want als “compensatie” voor de dure overname van het Amerikaanse Anheuser-Busch kreeg Dehaene een kleine 2,3 miljoen euro aandelen cadeau. Belastingsvrij. Samen met de andere aandelen kan hij dus rekenen op een mooi bierbonus van 3,26 miljoen euro. En dan klagen politici dat ze zo weinig verdienen...

DE LEEFWERELD VAN PIETER DAENS

deel 10

Het ‘mirakel’ van 1870. Een katholieke progressieve regering. (deel 3)

Hendrik Strijpens

Naar een katholieke verkiezingsoverwinning in 1870

Na Brussel, Luik en Verviers kwam er beweging in Charleroi. Balisauw en zijn groep scheurden zich af van de *Association libérale* en richtten zich op het programma van het Liberaal Congres van 1846.

In gemeente- en provinciale verkiezingen ankerde de *Fédération libérale* van de Brusselse randgemeenten zich steviger vast.

Ze behaalde successen te Etterbeek; te Sint-Joosten-Node waar Fritz Jottrand burgemeester werd; te Schaarbeek waar Felix Delhasse lid werd van de C.O.O..

Eind december 1868 zou Jottrand in *La Paix*, *De Beurzen-courant* en *Le Peuple Belge* nogmaals zijn programma aanklaarten en zijn tactiek uiteenzetten: vanuit Luik en Gent moest deze beweging uitgebouwd worden. Maar ondertussen werd de Borinage en de streek van Charleroi opgeschrikt door een schokgolf van arbeidersgeweld. De regering zette het leger in en er vielen een twintigtal doden. P. Janson en E. Robert evenals de redactie van *La Liberté* hadden begrip voor de arbeiderseisen en oriënteerden zich op sociale hervormingen (Kamer van de Arbeid). Politieke hervormingen konden wachten. Dat stond in schril contrast met *Le Peuple Belge* van Delimal en Lucien Jottrand. Ze hadden eveneens begrip voor het arbeidersprobleem – hun krant had als enige de statuten en de werking van de 1e Internationale gepubliceerd – maar gaven voorrang aan de invoering van het algemeen stemrecht. *Le Peuple Belge* organiseerde nog een laatste poging in oktober 1869 om Janson en zijn groep onder de benaming “ligue socialiste et républicaine” mee in hun actie te betrekken, maar de poging was vergeefs. Daarbij, samenwerking met katholieken was voor deze antiklerikale vrijzinnigen al een brug te ver. (23)

De gemeenteraadsverkiezingen van 1869 gaven een duidelijke vooruitgang aan de coalitie van katholieken en onafhankelijken te zien. Te Gent met Snellaert verloor de coalitielijst op het nipper-tje. In Verviers, in Namen en in Dinant kenden ze succes. In Brussel werden vier onafhankelijken, waaronder E. Bochart, een naaste medewerker van L. Jottrand, verkozen. Maar op de lijst van de *Association libérale* werd nu ook Gustave Jottrand, de andere zoon van Lucien, verkozen. Hij werd door *Le Peuple Belge* scherp aangevallen omdat hij zijn principes had verloochend. (24)

En op het platteland gingen de katholieken vooruit ofschoon dat verscheidene progressieve katholieken zoals De Decker, Dechamps en Nothomb bij het faillissement van Langrand-Dumonceau betrokken waren. (25) Eind 1869 trad Jottrand zelf met zijn *Liga voor Kieshervorming* naar buiten en speelde ridder of mis. Met de steun van de krant *L'Avenir*, de opvolgster van *L'Echo de Liège*, concentreerde hij zijn actie verder op Luik-Spa-Verviers. Hij ondersteunde er zijn beweging met de verspreiding van zijn brochure over ‘la réforme électorale’. En terug kwamen in Brussel de volgelingen van de overleden Ducpétiaux uit hun schelp. Delmer, d’Anethan, Nothomb en Woeste richtten de *Association pour la réforme électorale* op en schaarden zich achter het algemeen stemrecht. Vanuit Brussel werden in iedere provincie gewestelijke comités gevormd die voor de plaatselijke propaganda instonden. Haar betere werking kreeg voor het eerst de publieke opinie mee. De uitbreiding naar Vlaamse eisen was hieraan niet vreemd. (26)

In Brussel kreeg Jottrand de Vlaamse genootschappen mee die zich via X. Havermans in een Vlaams kiescomité hadden georganiseerd. Maar vooral Luik, de stad van minister Frère-Orban, lag nu zwaar onder vuur. De bekende persorganen uit Luik en Verviers sprongen onmiddellijk bij en nu ook de *Journal de Charleroi*. Vanaf december 1869 startte de *Liga voor de Kieshervorming*

Uit tijdschriftenarchief Stad Brussel

met Nederlandstalige en Franstalige meetings. Ze dreef het aantal systematisch op. Vanaf maart 1870 werden de meetings halfwekelijks gehouden. De Fransman Geniller (Libre-Pensée) riep tot een coalitie met de katholieken op, waarop A. Demeur, Ad. Le Hardy de Beaulieu en de republikeinse journalist Aug. Van de Kerckhove, allen in Brussel bedrijvig, inspeelden. (27)

In april 1870 was het zo ver. De coalitie werd in Luik gevormd. Gemeenteraadslid L. Lefèvre, die reeds in 1868 met Delimal de samenwerking had geregeld, was weer van de partij. Ze zetten een nationale manifestatie voor de hervorming van het kiesrecht en tegen de loting op. Onder de aanwezigen Eug. De Kerckhove en de liberalen A. Demeur, L. Fontaine, J. Guillery en P. Janson. Demeur, V. Colette en Lucien Jottrand hielden er vlamme toespraken. Jottrand wou meetings over het hele land en petitjes sturen naar de koning en de gouverneurs om een wijziging van art. 47 van de grondwet te bekomen. Dat adres was te hoog gegrepen en werd niet aangenomen.

In juni 1870 ging de meeting voor de hervorming van het kiesrecht in Brussel door. Weer was Jottrand de spreker en riep hij op tot de coalitie. Janson en Robert, ook al waren ze overtuigd antiklerikaal, moesten bij de coalitie betrokken worden. *Le Peuple Belge* hamerde hierop, evenals kranten uit Verviers en Charleroi. (28)

Maar de doctrinair en de loge lieten niet meer begaan en ageerden tegen hun progressieve jongeren. In de *Association libérale* kregen Van Bommel, Ch. Defuisseaux en G. Jottrand geen enkele kans. Maar toch werden progressieven zoals Verboeckhoven en Tiberghien, voor de provincie weliswaar, verkozen. De Oostenrijkse vertegenwoordiger in Brussel had terug deze ernstige samenwerking met de katholieken opgemerkt. (29)

In Brussel konden de leden van de *Meeting libérale* zich zo handhaven. Eveneens de *Meetingpartij* in Antwerpen. De liberalen verloren hun zetel in Bergen (L. Defuisseaux), Charleroi en Zinnik. Maar de doorbraak kwam vanuit Luik-Verviers en Gent. Dank zij de coalitie werd Prosper Cornesse verkozen te Verviers. Hij zou achteraf bekennen dat de betoging te Luik de sleutel tot zijn succes was geweest. En in Gent wonnen de katholieken dank zij het meerderheidsstelsel, met nog geen 1% van de stemmen meer, zes zetels bij. In verscheidene perscommentaren werd de nederlaag van de liberale parlementairen toegeschreven aan hun tegenstem op een amendement van Delaet voor een taalregeling in het gerecht. (30)

Het ‘Mirakel’ van 1870, de verkiezing in juni, gaf de volgende uitslag te zien: 60 liberalen, 58 katholieken en 4 onafhankelijken voor de Kamer en nog minder katholieken voor de Senaat. Maar in tegenstelling met Dechamps in 1864 drongen de katholieken nu op de vorming van een regering aan. Op 2 juli 1870 werd het kabinet Jules d’Anethan – reeds woordvoerder in 1866 – gevormd. Advocaat Victor Jacobs, een oud-leerling van Tiberghien en Van Bommel en stagemester van Woeste, verkozen voor de *Meetingpartij* en de onafhankelijke Pr. Cornesse, werden minister. Beiden waren uitgesproken antimilitaristen en V. Jacobs tevens flamingant. En dat tot groot ongenoegen van koning Leopold II. Bij het aantreden van deze regering had de koning reeds uitdrukkelijk het status-quo voor landsverdediging bedongen en de minder progressieve Jules Malou als minister en waakhond aan de regering toegevoegd. (31)

Jottrands visie en doorzettingsvermogen hadden de katholieken terug op de regeringsbanken gebracht maar de handhaving van hun progressieve stellingen zou deze regering vlug de das omdoen.

Victor Jacobs

Uit tijdschriftenarchief Stad Brussel

Besluiten

Kunnen we nu een antwoord geven op de vraag hoe het kwam dat de katholieken, ondanks hun verdeeldheid, de verkiezingen in 1870 wonnen? Hoe in deze machtsverwerving onafhankelijken en flaminganten hierbij werden betrokken? Wie en welke groepen achter een progressief programma met uitbreiding van het stemrecht (algemeen of capaciteitskiezers) en het antimilitarisme zaten?

Die vraag werd in feite nog niet beantwoord zodat we her en der feiten moesten sprokkelen. In de algemene historische werken werd deze katholieke verkiezingsoverwinning stiefmoederlijk behandeld. Luykx stelde het succes vast van antimilitaristen en onafhankelijken, tot in de regering van 1870 toe. Witte sprak overwegend over de spanningen tussen liberaal-katholieken en ultramontanen enerzijds (weliswaar tot 1870 zwak, nota van de auteur) en anderzijds de strijd tussen progressieven en doctrinair die zich voordeed bij de middengroepen. (32) In de nieuwe geschiedenis van België legden Gubin en Nandrin de nadruk op de liberale regeringsleider Frère-Orban die voor geen enkele kiesuitbreiding gewonnen was, noch voor de verbetering van het lot van de arbeiders. In het hoofdstuk over de Vlaamse Beweging merkten de schrijvers terecht de groei-

ende betekenis van het Vlaamse theaterleven op; de mediatisering van rechtszaken, verenigingen en dies meer. (33)

In de werken met specifieke thema's had Gubin het over de Vlamingen in de hoofdstad. Sinds 1867, schreef ze, bleef Jottrand eenzaam achter, zijn unionisme werkte niet meer innoverend en bij de flaminganten traden J. Hoste, X. Havermans en F. Van de Sande op de voorgrond. (34) In werken over de Vlaamse kwestie en over taal en politiek, beiden voor deze periode geschreven door Van Velthoven, wees hij op de sterke liberale achteruitgang in Vlaanderen. Tussen 1857 en 1870 bleven er nog slechts twee Vlaamse liberale Kamerleden over. Maar een oorzaak hiervoor gaf hij niet op. (35) De historicus die het best de strijd voor het algemeen stemrecht en de coalitievorming belichtte, was Wils. Hij wees erop dat in Gent en in Antwerpen de *Vlaamse Liberale Bonden* en het *Willemsfonds* tussen 1865 en 1870 het algemeen stemrecht en de Vlaamse kwestie minder scherp stelden dan de meeste andere flaminganten en dat ze vooral hun antikatholiek-zijn naar voor schoven. (36)

Dankzij het dagboek van Al. Delmer en de vele krantenknipsels en briefwisseling tussen progressieve liberalen en katholieken tijdens de parlementsverkiezingen in Antwerpen (*Meetingpartij*), in Brussel en zelfs in Luik met het oog op de vorming van een onafhankelijke partij, kon hij deze feiten vastleggen. In enkele voetnoten haalde hij tevens Jottrand en de redacteurs van *Le Peuple Belge* aan, die tijdens de coalitiepogingen van 1868, als raadgevers en onderhandelaars te Brussel optraden. (37) Mijn studie over Lucien Jottrand, waarin ik ruim kon gebruik maken van zijn persoonlijke archief, zijn talrijke brochures en artikels in *L'Echo de Liège* en *L'Echo de Verviers* toonden aan dat Jottrand zelf de initiatiefnemer en stuwer van deze propagandaslag voor algemeen stemrecht en progressieve coalitievorming was. De briefwisseling tussen Castiau, Vreede, Snellaert en Jottrand en het ontstaan en de opbouw van de krant *Le Peuple Belge* brachten hiervan een overduidelijk bewijs. De voorbereiding op de oprichting van *Le Peuple Belge* gebeurde in de redactie van *L'Avant-Coureur* waaraan X. Havermans, Od. Odimal, P.J. Mulders, A. Vandekerckhove, L. Labarre meewerkten. Ze timmerden allen aan de coalitievorming bij flaminganten, arbeidersleiders en progressieve liberalen. Jottrands optreden zelf op het zevende *Taalcongres* te Gent tegen de vrijzinnige flaminganten van het *Willemsfonds* was even duidelijk. Hij had al lang een progressieve, onafhankelijke volkspartij als alternatief voor de doctrinaire liberalen op

het oog, waarin programmapunten als algemeen stemrecht, het antimilitarisme, een oplossing voor de Vlaamse kwestie, de vrijhandel, de gelijkheid tussen katholiek en officieel onderwijs vooraan stonden.

In Antwerpen met de *Meetingpartij* was hij hierin het meest geslaagd. In Luik-Verviers bewerkte hij met Cornesse een doorbraak. In Brussel en omgeving had hij succes op lokaal en provinciaal vlak, maar kon hij op parlementair vlak, ondanks de massale steun van de flaminganten, met eigen kandidaten niet doorbreken. Wel had Jottrand in 1870 bereikt dat ook het antiklerikale Gent viel. Via petitie, meetings, landdagen, persorganen en kiescomités had hij bereikt dat de katholieke partij uit de ultramontaanse handen werd gehouden, arbeidersbeweging en flaminganten elkaar nog vonden en de antiklerikale liberale partij nog slechts in de grote steden Gent en Antwerpen weerstand bood. In Brussel en Wallonië behielden de liberalen de meerderheid maar moesten ze met de antikatholieke en vrijzinnige aanhangers van de Ie Internationale, die de republikeinse en socialistische partij zouden voorbereiden, rekening houden. In 1870 waren de geesten in Vlaanderen en in Brussel-Wallonië reeds ver van elkaar verwijderd, zoals in de volgende jaren zou blijken. (38)

Voetnoten

(23) Bij de uitgeverij van Albert Lacroix, Verboeckhoeven en C^o verscheen in 1869 *La Légende d'Uylenspiegel* door Charles De Coster. Charles De Coster kwam uit een republikeins midden en was ex-lid van Vlamingen Vooruit. Hij was bevriend met Altmeyer en Potvin en leerde in het weekblad *Uylenspiegel* Cam. Lamonnier, Delimal, L. Fontaine en F. Rops als collega's kennen in J. BARTIER, Charles De Coster et le jeune libéralisme, *Revue de l'U.L.B.*, oktober-december 1968, p. 15.

(24) Y. LEBLICQ, *Un courant politique indépendant à Bruxelles au XIXe siècle: L'Action d'Eugène Bochart (1860-1869)*, Cahiers Bruxellois, 1977, pp. 161-163.

(25) Jottrand zal tevergeefs bij Coomans (*La Paix*) en F. Delhasse (*L'Echo de Verviers*) aankloppen om een artikel over de oneerlijke praktijken van Langrand-Dumonceau in zijn vernootschappen in te lassen. Ducpétiaux en de Haulleville richtten de *Banque de l'Union* op tegen een financieel imperium van Langrand-Dumonceau.

(26) *La Paix*, 15 januari 1870.

(27) De republikeinse journalist Aug. Van de Kerckhove van de *Vlaamsche Gazet* van Brussel had in 1865 de zoon van Jacob Kats, Jan, bezocht die vocht als of-

ficier voor de Noordelijke troepen van Amerika. Eveneens de verbannen advocaat, de Gentenaar Spilthoorn, één van de vroegere naaste medewerkers van Jottrand. Bij het overlijden van Spilthoorn in 1872 schreef Jottrand een boek aan hem gewijd waarin de geschiedenis van de internationale republikeinse vereniging van 1848, de Association démocratique, centraal stond.

(28) H. STRIJPENS, *Lucien Jottrand*, 3, op cit., p.177.

(29) L. WILS, *Het ontstaan van de meetingpartij*, op cit., p. 287.

(30) F. MARTENS, *Politiek en Pers. De verkiezingen van de gemeenteraad te Gent 1869-1878, Handelingen der Maatschappij voor Geschiedenis en Oudheidkunde te Gent*, XX, 1966, pp. 81-166.

(31) T. LUYKX, *Politieke geschiedenis van België*, Brussel-Amsterdam, 1964, p. 165.

(32) E. WITTE, J. CRAEYBECKX, AL. MEYNEN, *Politieke Geschiedenis van België tot heden*, 5e druk, Antwerpen, 1990, pp. 63-101.

(33) E. WITTE, J.P. NANDRIN, E. GUBIN, G. DENECKERE, *Nieuwe Geschiedenis van België, I, 1830-1905*, Tiel, 2005, pp. 369-412.

(34) E. GUBIN, *Bruxelles au XIXe Siècle: Berceau d'un flamingantisme démocratique (1840-1873)*, Brussel, 1979, pp. 366-369; pp. 395-423. Op de derde Landdag (1873) pleitte vader Havermans voor een derde partij.

(35) H. VAN VELTHOVEN, *De Vlaamse kwestie 1830-1914. Macht en onmacht van de Vlaamsgezinden. Standen en Landen*, LXXXII, Kortrijk-Heule, 1982, pp. 86-88; E. WITTE – H. VAN VELTHOVEN, *Taal en Politiek. De Belgische casus in een historisch perspectief*, Brussel, 1998, pp. 56-58.

(36) L. WILS, *Tussen Taalstrijd en Arbeidersbeweging: De Onafhankelijke Volkspartij in de jaren 1860 in Vlaanderen, België, Groot-Nederland. Mythe en Geschiedenis*, Leuven, 1994, pp. 197-227.

(37) L. WILS, *Het ontstaan van de meetingpartij te Antwerpen*, op cit., pp. 276-289.

(38) H. STRIJPENS, *Lucien Jottrand*, 3, op. cit. in het bijzonder pp. 127-140. Algemeen Rijksarchief Den Haag, Papieren Vreede, Briefwisseling Jottrand, Snellaert, K.F. Van Acker. Jottrands speech op het 7^e Taalcongres te Gent: 'We moeten hiervoor de hand naar de katholieken uitsteken om dit te verwezelijken; tevens moeten we de Vlaamse beweging democratisch houden. Want dit is thans de kernvraag: zullen de burgerstanden in Vlaanderen en Brabant zich met het volk verenigen om de Nederlandse taal uit haar vernedering te halen of komt er een scheiding?'.

“Zou het zo zot zijn twintig Walen te ontmoeten?”

Willy Kuijpers

BEZINNINGSDAG PRIESTER DAENSFONDS

Tijdens de voorbije zomer hield het Priester Daensfonds zijn jaarlijkse bezinningsdag. Een moment waarop de leden van de Raad van Bestuur en de Algemene Vergadering nadenken over de actualiteit en de toekomst van het fonds en de actualiteit. Op het agenda-menu twee hoofdschotels: democratie en wat Vlaanderen betekent voor het Priester Daensfonds.

Democratie

Democratie en Daens, de verbondenheid is groot. De democratische reflex, de democratische vertegenwoordiging zijn er niet weg te denken. Niet voor niks noemde de partij van priester Daens zich democratisch.. Nog voor de verkiezingen van 1894 ging priester Daens in dispuut met de katholieke partij over de organisatie van de poll en het democratisch recht van de leden om zelf de volgorde van de lijst samen te stellen, waarbij zij volop de mogelijkheid kregen om hun oordeel te geven en te vellen over de prestaties en verrichtingen van hun verkozenen. In de aanloop naar de komende gemeenteraadsverkiezingen, start in Daens Vandaag een artikelreeks met democratie als centraal thema. Democratie heeft vele gezichten en kent vele invalshoeken. Om de artikelenreeks en de bijgaande interviews een ruime basis te geven, werd een beroep gedaan op de actieve betrokkenheid van de aanwezigen. Zij kregen de kans om hun inbreng en vragen naar voor te brengen, die dan meegenomen zullen worden bij de uitbouw van de reeks.

Welk Vlaanderen wil het Priester Daensfonds?

Het tweede grote luik van de studiedag was de aanzet tot de actualisering van de ‘engagementsverklaring’ van het Priester Daensfonds. Deze laatste dateert van het Daensjaar 2007. Het is de bedoeling om de komende maanden een soort ‘Daens-rating (waardebepaling gebaseerd op het gedachtegoed van Priester Daens) voor ons engagement en handelen’ te ontwikkelen. Hieraan kunnen dan sociale en maatschappelijke initiatieven en ontwikkelingen getoetst worden en kan het Priester Daensfonds op een gefundeerde manier zijn standpunt bepalen en zijn mening geven. Alvorens de komende maanden deze toetsingslijst op te stellen, is de visie van het Priester Daensfonds op het Vlaanderen van vandaag en morgen belangrijk.

Welke ideeën, structuren en middelen kan het fonds steunen en versterken om een ware en warme Vlaamse volksgemeenschap uit te bouwen? Hoe bouwt het mee aan een menswaardige wereld? Hoe brengt het rechtvaardigheid of ethisch leiderschap mee op het voorplan? Hoe ondersteunt het kansen en goede levensvoorwaarden voor iedereen? Kennis en inzicht moet men wel verwerven. Enkele decennia terug werd in het Priester Daensfonds de voorbereiding van stellingnamen toevertrouwd aan een ‘raad van wijzen’, samengesteld uit vooraanstaanden uit universiteiten, uit de politiek en uit het sociaal-maatschappelijk leven. Hun mening en hun bedenkingen hielpen het fonds om gedegen en goed afgewogen standpunten in te nemen.

Vandaag is die raad van wijzen er niet meer. ‘Verdamp’ in de loop der jaren. Maar de traditie om expertise en kennis binnen te halen is gebleven.

Om dit denkproces in te leiden en om de visie op Vlaanderen meer achtergrond te geven, werd een beroep gedaan op Willy Kuijpers. Voorzitter Rob Librecht benadrukte dat vooral de inzet en de persoonlijkheid van de spreker bij deze keuze doorslaggevend was: *een wereldburger met een ruime belangstelling geïnspireerd door culturele en sociale openheid en tolerantie, iemand die Vlaming is om Europeeër te worden, iemand met gedrevenheid en bezieling, met een groot hart en dienstbaarheid.*”

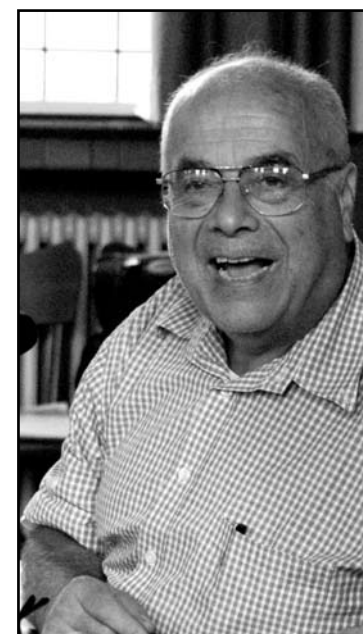
Willy Kuijpers bracht zijn ideeën rond de vraagstelling onder in zeven denkgehelen, die volgens hem kunnen gebruikt worden bij een daensistisch kijken naar het Vlaanderen van de toekomst?

Een eerste denkgeheel vertrekt vanuit dankbaarheid, de blijheid dat mensen veel voor mekaar kunnen betekenen. **Plus est en vous:** hij benadrukte de waarde van de verbondenheid, het geloof in mensen, het vrijwilligerschap.

In een tweede denkgeheel plaatste hij **solidariteit** tegenover individualisme. Daens is het grote voorbeeld. Er is geen solidariteit zonder de liefde. Solidariteit laat ons evolueren zonder geweld, houdt pacifisme in, ontwapening, verdraagzaamheid. Wij moeten huiveren wanneer het recht van de sterkste zegeviert.

Maar solidariteit betekent ook dat we openstaan voor de gemeenschap, het gemeenschappelijke. Geen gezeur over belastingen, over taksen, over gemeenschappelijke diensten als water, elektriciteit, openbaar vervoer. We zouden blij moeten zijn om belastingen te kunnen betalen.

Als derde denkgeheel gaf Willy Kuijpers de **taal** aan. Niet enggeestig, maar in breedgedragen zin. Geen petieterig flamingantisme, maar in het besef *De taal is gans het volk*. Het recht op een taal is heel belangrijk, ieder mens heeft recht op zijn eigen taal. Initiatieven als de Taalunie, ook al zijn zij niet optimaal en werken ze wat té administratief, zijn waardevol en de moeite waard. Ook meertaligheid blijft essentieel. We mogen onze talenkennis, onze gewesttalen niet verliezen. Natuurlijk is er een *lingua franca** nodig, maar dan liefst het Esperanto.

Een vierde denkgeheel is aandacht voor de **interne staatsvorming**. De aanzetten tot een integraal federalisme zijn al ruim verspreid. De lokale democratie is een belangrijk gegeven. ‘Vlaanderen feest’ doet buurtfeesten ontstaan, brengt mensen samen, stimuleert lokale democratie, brengt andere netwerken naar boven dan de grote massabijeenkomsten. Wat kan men in een

gemeente niet allemaal doen? Niet op een dogmatieke wijze, maar aangenaam en plezierig, gekruid met wat vreugde, relativering, en humor. In een dorp heb je geen vijanden.

Met de **externe staatsvorming** als vijfde denkgeheel komt Europa in de kijker. Een Europa waar Vlaanderen en Vlamingen toch een belangrijke rol speelden en spelen (Europacollege, Europees parlement...) Federalisme is vandaag in het Europees parlement ook grotendeels aanvaard.

Maar we moeten niet navelstaren. Onze dichte buur is

ook Wallonië en dat zal zo blijven. Het moment is aanbroken om bruggen te slaan, om toekomstgericht te durven denken, om naar Wallonië te gaan. Onze generatie investeert ‘geestelijk’ veel te weinig in Wallonië.

De kerk wordt het zesde denkgeheel. Een instituut dat het ons niet makkelijk maakt. Maar het verhaal kennen we, Daens is ons voorbeeld. Maar het is ook een huis met veel kamers. We zijn met zijn allen veel te christelijk om katholiek te zijn.

Een laatste denkgeheel is **de vaste taalgrens**. Als Wallonië zoveel belang hecht aan het gegeven van de corridor, waarom zou Vlaanderen dat dan minder?

Willy Kuijpers sloot af door nogmaals de solidariteit en verbondenheid, twee daensistische basiswaarden, te benadrukken. En met op te roepen om als Daensfonds toch de stap naar Wallonië, Henegouwen te zetten... in de voetsporen van Daens.

Vragen

Na de uiteenzetting kwamen natuurlijk ook de vragen en antwoorden, moeilijk in een verslag te vatten. Toch enkele citaten, zonder de context van het debat, maar toch...:

Over separatisme:

“We moeten dus de lange, pijnlijke weg gaan. Maar je moet het zo zien, separatisme: hier ben ik geestelijk en praktisch-technisch tegen. Waarom: denk maar eens separaat: waar gaat de Franse staatsgrens liggen, in St. Genesius Rode”
“Separatisme kan ook niet in Europa. Dan is de berg te hoog. Wat levert separatisme op?

Over cultuurimperialisme:

“Het cultuurimperialisme is een realiteit. Cultuurimperialisme is een macht. We hebben de beste striptekenaars ter wereld, maar in Amerika krijgen ze geen kans, alles moet voor 80% door eigen mensen gedaan worden, zelfde in de filmindustrie.”

Over Brussel:

“Brussel is –zelfs in het Frans– voor ons van het grootste belang. Ik wil Brussel niet kwijt: kijk naar de werkgelegenheid. En ik heb het dan nog niet over de ambtenaren en het ambassadepersoneel. Het is erg met zo’n hoofdstad te moeten leven. We moeten bruggen slaan naar Brussel. Een stap in huis hebben is ook belangrijk. Neem Antwerpen, Zaventem en Brussel weg en het spel ligt op zijn gat.”

Over de grondwet en Wallonië:

“In de grondwet staat dat we moeten bepalen wat we samen doen. Dat is de poort voor de toekomst. Men spreekt daar te weinig over. We moeten reëel naar Wallonië gaan. Voka doet dat. Vlaanderen is de eerste investeerder in Wallonië. We zijn dus geïnteresseerd in een welvarend Wallonië, “à condition que”.... en dan begint het. Daar is geestelijke moed voor nodig. Dat is moeilijker dan met karikaturen te werken. Ik druk er nogmaals op – zou het zo zot zijn om met het

Daensfonds eens twintig Walen te ontmoeten, tweetalig. Ofwel in Bergen of in Aalst?”

“Toch moeten we naar Wallonië trekken. Dat is onze bondgenoot. We moeten content zijn dat de PS hun Franstalige bourgeois op een veel scherpere manier benaderen dan dat in Vlaamse milieus de Hollanders worden benaderd. De Vlaamse beweging moet resoluut de kaart van Wallonië kiezen. Dat mag men niet zeggen op een IJzerbedevaart, men fluit u uit. Die geestesgesteldheid van openheid moeten we cultiveren.”

Over relativeren:

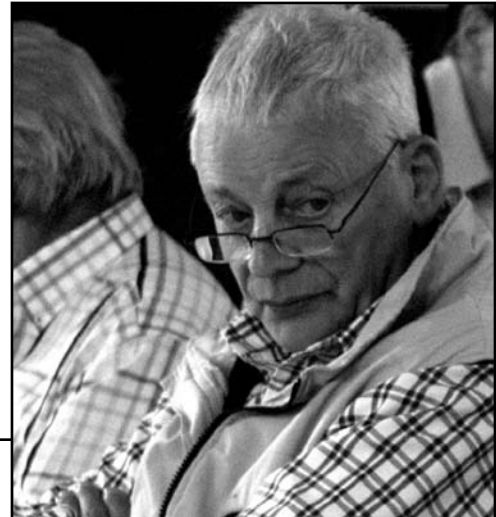
“Maar ik laat me geen probleem op mijn nek naaien voor heel de maatschappij. Naast de 10% migranten zijn er 90% anderen.”

Vlaamse Beweging:

“Een van de tekorten van de Vlaamse beweging- ook naar Brussel- is een gebrek aan strategie. Wij moeten strategische partners vinden. Dit krijg je niet met in het gezicht te spuwen.”

Hugo Van de Voorde

* De term *lingua franca* verwijst naar een taal die op grote schaal als gemeenschappelijk communicatiemiddel wordt gebruikt.

Wouter noteerde....

* het motto “Plus est en vous” is duidelijk terug te vinden in het Priester Daensfonds dat de waarde van de vrijwilliger en van basisgroepen onderstreept en ondersteunt.

* wij zijn een volk (geworden of aan het worden) pacifistisch (alhoewel er vragen kunnen gesteld worden over de (ook onze) wapenindustrie) en gesteund op principes als solidariteit (in contrast bv. met de V.S. waar vaak het recht van de sterkste (zie de Tea-Party) heerst).

* dat de taal heel het volk is impliceert een pleidooi voor etnische minderheden (denken we aan Ierland en Baskenland), maar meteen ook voor meertaligheid en voor het behoud van de dialecten.

* de interne staatshervorming betekent het verhogen en het stimuleren van de lokale democratie door uitbreiden van het sociaal netwerk (we vierden 11 juli op tientallen plekken waar we elkaar vinden), door zelfkritiek en door te investeren in Wallonië (een algemeen pardon en een collectieve treurnis om de slachtoffers van twee wereldoorlogen zijn hier overduidelijk op hun plaats).

* en daaraan gekoppeld de externe staatshervorming met een streven naar het “Europe des nations”, federaal maar met het ideaal voor ogen bruggen te bouwen, vooral naar onze burens, Wallonië, een project waaraan het Priester Daensfonds concreet zou kunnen meewerken door bv. mensen uit Henegouwen uit te nodigen of zelf naar Henegouwen te trekken.

* het instituut Kerk maakt het ons niet gemakkelijk. Priester Daens is daar een illustratie van. Soms is men te christelijk om katholiek te zijn.

* de taalgrens blijft een heikel punt. Minderheden zijn welkom als ze zich aanpassen.

* separatisme is geen optie. Er is immers Brussel dat Vlaanderen niet mag opgeven, principieel niet, en ook niet omwille van de werkgelegenheid.

Eindconclusie : Daens is en blijft een symbool omdat hij staat voor solidariteit, eerbied voor de persoon en het unieke samengaan van sociaal, christelijk, dwars en Vlaams.

Tel. 0474 / 76 55 88 of mail:
johan.velghe@skynet.be en u
krijgt uitgebreide info en foto's.

La Recampado is een comfortabele en rustig gelegen uitvalsbasis voor de verkenning van de Azurenkust. Vakantiehuis geschikt voor max. 4 personen.

De Côte d'Azur biedt meer dan flaneren in het mondaine Nice, Cannes, Monaco...

Vanuit **La Recampado**, gelegen in een residentiële buitenwijk van parfumstad Grasse (Grasso, in het Occitaans), trekt u de Provence in via bergdorpen en uitlopers van de Alpen. U ontdekt niet alleen een impressionant mediterraan landschap, maar eveneens botanische tuinen, schitterende kunstcollecties, culinaire genoegens...

Huren van **La Recampado** vanaf 210,00 euro/week. Vlot bereikbaar: 1.200 snelwegkilometers, TGV (Cannes), luchthaven Nice.

Kies in alle vrijheid, **maar** mét een geweten
voor een professioneel **maar** ongebonden ziekenfonds

VRAAG VRIJBLIJVEND EEN INFORMATIEPAKKET

bel gratis ☎ 0800 - 9 - 4361

Admin. Zetel: Statieplein 12 - 9300 Aalst

BOEKEN

- *Prominenten uit de Daensistische Beweging* (o.m. Aloïs de Backer, *Daensisme in Temse en in Limburg*), 1989: 10 euro
- *Een riet tussen de tanden. Essay over Bert Peleman*, 1994: 10 euro
- *Edgard Delvo. Van marxist en demanist naar Vlaams-nationalist*, 2003: 12 euro
- *Vrouwen in de Vlaamse Beweging* (o.m. Jetje Claessens, Jet Jorssen, Magda Gravez-Haegens, Odile Maréchal, Jeanne De Bruyn), 2005: 20 euro
- *Zij zullen de tinnen kronen. Bekende en minder bekende vrouwen in de Vlaamse Beweging*, (o.m. Roza De Guchtenaere, Angela Dosfel, Blanka Gijselen, Elza Darciel, Mia Brans-Dujardin), 2007: 20 euro
- *Vlaams-Brabantse Auteurs. Te weinig bekend*, (o.m. Jozef Smeyers, Julia Tulkens, Willem Roggeman), 2008: 18 euro

* Bestellen kan door overschrijving (verzending inclusief) op postrekening van
F. Van Campenhout, Dilbeek : BE71 0000 8522 1469

Hoe beslist u over uw beleggingen?

Misschien hebt u zich al wel eens laten verleiden tot een toevalsspelletje. Maar de belangrijke beslissingen in uw leven hebt u vast niet op die manier genomen. Ook uw beleggingen kiest u beter niet willekeurig. U wint informatie in. U wikt en weegt. En beslist. Samen met uw adviseur. Want u mag dan wel weten wie u bent en wat u wilt, uw adviseur weet dan weer welke beleggingen perfect bij uw persoonlijkheid en situatie passen. Kom eens langs. Dan bekijken we samen hoe u het best belegt naargelang van uw profiel. En u zult zien: praten werkt.

Bank &
Verzekering

www.kbcbeleggingsservice.be

we hebben het voor u

Een onderneming van de KBC-groep